

**Commentariorvm, Ac Disputationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

1. V. Matri suæ prius quam æteris apparuerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

Dubium.

Hac vero occasione quaerit D. Th. in sol. ad 2. quo in loco fuerit Christus illis diebus ; quando a discipulis recebat. Et nihil aliud respondet, quam hoc esse incognitum, cum scriptura nihil tradat, & in omni loco fit dominatio eius. Quod verum est cognitione certa, & indubitata. Idem vero D. Tho. in 3. dist. 22. q. 3. art. 2. q. 3. ad 3. coniectura vtendo, significat, fuisse in paradyso terrestri: quia dicit, in eo fuisse animas, quae cum Christo ab inferis ascenderunt ; & idem docet Bonau. in meditationib. vitæ Christi, c. 91. Niphorus etiam lib. 1. c. 31. idem significat, dum ait, Christum eduxisse animas Sanctorum ex Sinu Abrahamæ, & in paradyso terrestri collocasse. Quod etiam sentit Iustinus quæ. 75. 76. & 85. & Irenæus lib. 5. contra hæres. qui in hunc modum interpretantur illa verba. Hodie mecum eris in paradyso. Sed supra ostendimus, non posse hæc verba de paradyso terrestri intelligi, quia eo die non fuit Christus in paradyso terrestri, sed in inferno. Hæc ergo sententia incerta est, præsertim cum valde dubium sit, an paradyso terrestris nunc extet. Est ergo (vt D. Th. hic recte dixit) hæc res prorsus incognita hominibus, de qua iterum redibit sermo: cum de Ascensione Domini agemus.

Responsio D. Thom.

Bonauent. Niciphor.

Iustin. Iren. Luc 23.

In solutione ad tertium & quartum, multa differit D. Tho. de apparitionibus Christi post Resurrectionem, de quibus instituenda erit sequens disputatio.

ARTICVLVS IV.

Vtrum Christus debuerit discipulis in alia effigie apparere.

309. 3. d. 21 q. 2. a. 4. q. 1. ad 3. Et op. 60. ca. 22. col. 5. fi.

Quartum sic proceditur. Videtur quod Christus non debuerit discipulis in alia effigie apparere. Non enim potest apparere secundum veritatem nisi quod est. Sed in Christo non fuit nisi vna effigies. Si ergo Christus in alia effigie apparuit, non fuit apparitio vera, sed ficta: quod est inconueniens, qui vt Aug. dicit in lib. 83. quaest. Si fallis Christus, veritas non est, est autem veritas Christus. Ergo videtur quod Christus non debuerit discipulis in alia effigie apparere.

lib. 83. quaest. 7. 14. tom. 4.

2. Præterea. Nihil potest in alia effigie apparere, quam habeat, nisi oculi intuentium aliquibus prestigijs detineantur. Huiusmodi autem prestigijs cum stant magicis artibus, non conueniunt Christo, secundum illud 2. ad Cor. 6. Quæ conuentio Christi ad Belial. Ergo videtur quod non debuerit in alia effigie apparere.

Ep 18 19. in ordine 10. 4.

3. Præterea. Sicut per Sacram Scripturam nostra fides certificatur, ita discipuli certificati sunt de fide resurrectionis, per Christi apparitiones. Sed sicut Augustinus dicit in Epistola ad Hieron. si vel vnum mendacium in Sacra Scriptura recipiatur, infirmabitur tota Sacra Scriptura auctoritas. Ergo si vel in vna apparitione Christus discipulis apparuit aliter, quam esset, infirmabitur quidquid discipuli post resurrectionem viderunt in Christo, quod est inconueniens. Non ergo debuit in alia effigie apparere.

ex artic. 1. et 2. huius quæ.

Sed contra est, quod dicitur Marc. vlt. Post hæc, duobus ex eis ambulanti bus ostensus est in alia effigie euntes in villam.

Respondeo dicendum, quod (sicut dictum est) resurrectio Christi manifestanda fuit hominibus per modum, quo eis diuina reuelantur. Innotescunt autem diuina hominibus diuersimodè, secundum quod diuersimodè sunt affecti. Nam illi, qui habent mentem bene dispositam, secundum veritatem diuina percipiunt. Illi autem, qui non habent mentem bene dispositam diuina percipiunt cum quadam confusione dubitatis; vel et

Fr. Suarez, tom. 2.

Aroris. Animalis enim homo non percipit ea, quæ sunt spiritus Dei, vt dicitur ad Cor. 2. Et ideo Christus, quibusdam ad credendum dispositis, post resurrectionem apparuit in sua effigie. Illis autem in alia effigie apparuit, qui iam videbantur circa se tempelescere. Vnde dicebant, Nos autem sperabamus, quia ipse esset redempturus Israel. Vnde Greg. dicit in homil. quod talem se exhibuit eis in corpore, qualis apud illos erat in mente: quia enim adhuc in eorum cordibus peregrinus erat a fide, ire se longius fingit, scilicet, ac si esset peregrinus.

Hom. 23 in Euang non procul. a pri.

Ad primum ergo dicendum, quod (sicut Augustinus dicit in lib. de Questionibus Euangelij) non omne quod fingimus, mendacium est. sed quando illud fingimus, quod nihil significat, tunc est mendacium: cum autem fictio nostra refertur in aliquam significationem, non est mendacium, sed aliqua figura veritatis. Alioquin omnia, quæ a sapientibus, & sanctis viris, vel etiam ab ipso Domino figurate dicta sunt, mendacia deputantur: quia secundum vsitatum intellectum non consistit veritas in talibus dictis. Sicut autem dicta, ita etiam finguntur facta sine mendacio ad aliquam rem significandam, & ita factum est hic, vt dictum est.

1. 2. ca. vlt. in princ. tom. 4.

in istamet solutio.

Ad secundum dicendum, quod (sicut August. dicit in lib. de Conf. Euan.) Dominus poterat transformare carnem suam, vt alia re vera esset effigies ab illa quam solebant illi intueri: quandoquidem & ante passionem suam transformatus est in monte, vt facies eius claresceret sicut sol: sed non ita nunc factum est. Non autem incongruentur accipimus hoc impedimentum in oculis eorum a Satana factum fuisse, ne agnosceretur Iesus. Vnde Luc. vlt. dicitur, quod oculi eorum tenebantur, ne eum agnoscerent.

1. 3. c. 26 in 2. pag. a pr. 4.

Ad tertium dicendum, quod ratio illa sequeretur, si ab aliena effigie aspectu non fuissent reducti ad vere videndum Christi effigiem. Sicut enim Aug. dicit ibid. Tantum a Christo facta est permisso, vt scil. prædicto modo oculi eorum tenerentur, vt que ad fractionem panis, vt vnitate corporis eius participata remoueri intelligatur impedimentum inimici vt Christus possit agnosci. Vnde ibidem subditur quod aperti sunt oculi eorum & cognouerunt, non quod ante clausi oculis ambularent, sed inerat aliquid, quo non sinerentur agnoscere, quod videbant, quod scilicet carigo, & aliquis humor efficere solet.

lib. 5. c. 25. in pa 2. ap. 1. 4.

Hic articulus explicatus est quaestione precedenti in comm. ar. 1. circa solutionem ad 3. Neq; hic aliquid addendum occurrit præter ea, quæ in sequenti disputatione dicemus.

DISPUTATIO XLIX.

In quinque Sectiones distributa.

De apparitionibus Christi post resurrectionem.

Historia Euangelica, vt ex doctrina Augustini inferius comprobabimus, decem Christi apparitiones post resurrectionem colligimus, quas hic breuiter exponemus, attingendo, in quibus Euangelista discrepare videntur, ea que in concordiam redigendo, simulque explicandum erit, an forte aliqua apparitio facta sit; quæ ab Euangelistis non narretur.

SECTIO I.

Vtrum Christus Dominus statim post resurrectionem matri suæ, priusquam cæteris omnibus apparuerit.

Ratio dubitandi præcipue sumitur ex Marco asserente, Christum primo apparuisse Mariæ Magdalenz: quia ergo contra tam expressum testimonium

22 2 huius

Mar. 16. nū audebit affirmari, prius alteri apparuisse, præ- A fertim cum nullus ex antiquis Patribus id affirmare ausus sit? Videntur enim Euangelistæ verba simpliciter, & vt sonant, intellexisse. Nam si propter dignitatem matris licet Virginem excipere à generalibus verbis Euangelistæ: eadem ratione licebit excipere v.g. Petrum, vel Ioannem propter singularē eorum dignitatem. Vel certe licebit exponere, Christum primo apparuisse Magdalenæ inter fœminas, non verò inter viros, quia videri potest cōgruum, vt potius apparuerit Petro, quem caput Ecclesiæ, & A postolorum principem cōstituturus erat, quam Mariæ Magdalenæ. Si ergo propter apparentem congruentiam huiusmodi expōitio admittenda non est: neque etiam B. Virginem licebit excipere. Et confirmatur, quia nulla est sufficiens ratio, neque coniectura, quæ vehementer hoc suadeat, Primo quia plus est videre Christi diuinitatem, quā gloriam resurgentis, & tamen non fuit B. Virgo prima quæ inter homines vidit Deum: Nam August. & D. Thom. existimant, Moysem prius vidisse Deū. Et de animabus Sanctorum Patrum, est etiam probabile, quia non est certum B. Virginem vidisse diuinitatem ante Christi resurrectionem. Secundo quia hoc beneficium vidēdi oculis corporeis Christum resurgentem, est quasi temporale, & extrinsecum, per se non pertinens ad veram animæ sanctitatem: ergo non fuit necesse, Virgini conferri, neque hoc pertinere ad eius perfectionem. Nam potius ipsemet Christus dixit, *Beatos esse, qui non viderūt, & crediderunt*, quasi diceret, videre oculis corporeis nihil referre ad animæ beatitudinem, si absque tali visione vera ac firma fides retineatur. Vnde confirmatur tertio, nam Christus apparuit Magdalenæ & alijs, vt eos in fide confirmaret (erant enim narrantes, & imperfecti) B. autem Virgo non indigebat hoc subsidio: erat enim in fide perfectissima. Dices Quamuis B. Virgo fuerit perfectissima in credendo & hac ratione visione filij non indiguerit: egebat tamen consolatione, quia summa tristitia, & dolore affecta erat. Rursus licet visio corporalis per se non pertineat ad sanctitatem animæ: plurimum tamen potuit Virgini ad illam conferre, amorem erga filium excitando, & accendendo. Sed cōtra, quia (vt hæc omnia fateamur) ad summum suadent decessisse, vt breui tempore post resurrectionem suam Christus Virgini appareret, non verò, quod ante omnes quia licet Virgo nō fuisset prima, quæ Christum post resurrectionem videret, potuisset eundem spirituale fructum, eandemque consolationem ex illius præsentia capere: ergo nihil videtur ad dignitatem, & perfectionem Virginis attingere, quod ante omnes Christum viderit resurgentem.

Nihilominus absque vlla dubitatione credendū est, Christum post resurrectionem primum omnium matris sue apparuisse. Quæ sententia ex ipsis terminis adeo est per se credibilis, vt vere sine controuersia, omnium fidelium, & Doctorum animis infederit, atque ita docent omnes scriptores Catholici, qui hanc quæstionem attigerunt. Vnde videtur hic fuisse perpetuus Ecclesiæ sensus, quia nullum reperimus initium, quando hoc cōperit in Ecclesia doceri. Et quamuis antiqui Patres id frequenter non asserant, non ideo est, quia contrarium sentirent (nunquam enim hoc negarunt) sed quia solum enarrabant, quæ ab Euangelistis scripta sunt. Neque verò omnino desunt nobis antiquitatis vestigia & testimonia. Nam Ambrosius li. 3. de virginib. aliquātulum à principio, expresse id affirmat his verbis. *Vidit ergo Maria resurrectionem domini, & prima vidit, & credit. Vidit & Maria Magdalena, quamvis adhuc ista mutaret.* Citari etiam solet Grego. Naz. orat. 42. quæ est 2. de Resurre. vbi nihil aperte dicit, sed potius in fine illius orationis significat, Virginem simul cum alijs mulieribus iuisse ad sepulcrū

Quod clarius dicit in Tragœdia de Christo patiente, & idem sentit Greg. Nyssen. Orat. 3. de Resurre. & Greg. Nyss. Sedulius lib. 5. paschali carminum in fine. Quod (vt in superioribus diximus) verisimile non est, nec B. Virginem decens, neque eius fidei consentaneum: quin etiam neque Euangelistis conforme, vt inferius videbimus. Docuit autem expresse hanc sententiam Sedulius paulo inferius his carminibus:

*Discedat synagoga suo fuscata colore.
Ecclesiam pulcro Christus sibi iunxit amore,
Hæc est constructio radians in honore Mariæ;
Quæ cum clarifico semper sit nomine mater.
Semper Virgo manet. Husus se visibus adstrax
Luce palam Dominus prius obtulit, vt bona mater.
Grandia diuulgans miracula, qua fuit olim.
Aduenientis iter, hæc sit redeuntis & index.*

Optime Anselmus de excellentia Virginis, ca. 6. Ansel. dicit, immensitatem gaudij, quo in hac tilij apparitione Virgo perfusa est, Angelis fuisse admirandā hominibus autem inenarrabilem. Deinde verò rogat, cur Euangelistæ non narrauerint, Christū primo ac præcipuè matri apparuisse. Respondetq; primo, quia hoc videri poterat superfluum, deinde ne viderentur Reginam Cæli & terræ, cæteris, quibus Christus apparuit, cōæquare, Spiritus (inquit) eius in illa plene, ac perfecte quiescebat, qui sibi & esse illius, & facta eius omnia luce clarius reuelabat, & Euangelistæ scriberent tunc, vel tunc talem semet illi exhibuisse: Idem Bouauent. in meditationibus vitæ Christi. c. 87. Tādem Rupert. lib. 7. de diuin. offic. ca. 25. ostendens antiquam traditionē, dicit, recte à maioribus traditum esse, vt in processionibus diei Dominicæ, prima statio, & saluatio fiat ad B. Virginem. Gessit enim (inquit) Christiana deuotio pendere, quantum idrens gaudij repente inundans animam eius ferro doloris confosam inebriaris, cum rediuitus filius illi ante omnes fortasse mortales, materno Virginem non defraudans honore, victoriam suam annunciauit. Et infra, Ver sine igitur matri filius resurgens apparuit: sed illa, vt ab initio ceperat, ita, & nunc conseruabat omnia verba hæc conferens in corde suo. Quod si idcirco verum non videretur, quia nullus Euangelistarum scriptis hoc attestatur, consequens est quod nunquam post resurrectionem suam visus sit matri, quia quando, vel vbi apparuerit illi, nullus eorum dixit. *Christi post resurrectionem sua apparet decensissimū*

Sed absit hoc ab illo, qui in lege sua patrem, & matrem honorare præcepit, absit, inquam, vt matrem propter se doloris gladio transuerberatam tam dura negligentia talis filius in honorauerit. Non sic Apostolica sanctæ Romanæ Ecclesiæ sensus veritas, quæ hanc beatam Ierusalem in principio latua sua posuit, Et infra dicit, Christum mox vt surrexit, dixisse. *Vadam ad montem myrrhæ, & ad collem thuris: Quia enim sui corporis parte alius post Christum Ecclesiæ sublimitas enituit, quam singularibus huius Regine Angelorum meritis: & quo in vertice montium tantum myrrhæ, & thuris, id est mortificationis, & orationis inueniri potuit, quantum in huius Virginis animâ, quam singulariter Dominica passionis gladius pertransierat? Iti quibus Ruperti verbis multæ coniecturæ continētur ad hanc veritatem persuadendam, & ideo omnia retuli. Et ibidē respondet Rupert. ad locum Martini dicens, Euangelistas solum retulisse eas apparitiones, quæ factæ sunt in testimonium veræ resurrectionis, iuxta illud Act. 16. *Dedit eum manifestum fieri non omni populo, sed testibus præordinatis à Deo.* Non enim assumpserunt onus scribendi omnia, quæ Christus gessit neque omnia singularia officia, quæ matri exhibuit, sed ea tantum, quæ ad mysteria fidei confirmanda, & referenda sufficere visa sunt. Cunt ergo dicitur CHRISTVS primo apparuisse Mariæ Magdalenæ, intelligendum est vel inter eos qui futuri erant testes resurrectionis, de quibus Euangelistæ scribebant, vel inter eos, quibus Christus apparuit ad eorum fidem confirmandam.*

Quo

Aug. D. Thom.

Ioann. 10.

Bouauenti Rupert.

Cantua. d.

Post resurrectionem primo matri sue Christus apparuit.

Ruperti d. 10.

Quocirca in hoc numero beata Virgo non comprehenditur. Quia nec futura erat testis resurrectionis, ne ob filij amorem aliquid fingere existimaretur, neque de fide resurrectionis aliquando fuit incerta. Et ideo non propter hanc causam ei Christus primo apparuit: sed ut debitam amoris, & honoris significationem præberet. Ex quo fit, ut non solum censuimus, Virgini concessum esse hoc beneficium propter commodum eius: sed etiam, quia ipsum Christum hoc maxime decebat: Tum quia ut filius debuit singulariter honorare matrem. Tum etiam, quia cum ab ipsa maxime diligeretur, debuit etiam singularia amoris signa rependere. Unde necesse fuit, ut hoc singulari beneficio fides, spes, & charitas Virginis in Christum plurimum crescerent, ac confirmarentur. Atque ex his facile expediuntur rationes omnes dubitandi in principio posita.

SECTIO II.

Quæ & quot fuerint mulieres, quibus Christus suscitatus apparuit.

Incipimus sermonem instituire de apparitionibus, quot ab Euangelistis narratur, & quoniam simul scribunt de Magdalena, & alijs feminis, oportet prius nonnulla præmittere de illarum numero, & quæ illæ fuerint declarare. Non agemus autem: quo tempore profectæ sint ad monumentum. Quoniam de hac re in superioribus disseruimus, tractantes de tempore Dominicæ resurrectionis, ubi verba Euangelistarum huc spectantia exposuimus, & in concordiam redegitur.

In hac ergo quæstione, circa numerum harum mulierum, videtur esse quædam diuersitas in Euangelistis. Nam Ioannes, solius Mariæ Magdalene meminit: Matthæus addidit alteram Mariam, Marcus adiunxit Salome, & non dixit alteram Mariam: sed Mariam Iacobi. Tandem Lucas, prætermissa Salome, nominat Ioannam cum alijs duabus Marijs, & subdit verba generalia nimirum, Profectas simul ceteras, quæ cum eis erant: Propter hæc posset aliquis suspicari Euangelistas fuisse loquutos de diuersis feminis, & de varijs profectioibus earum, quod significauit Hieronymus verbis quibusdam generalibus Matthæi 28. & epistola 150. ad Hedibiam, quæst. 4. & 5. Vbi significat, Magdalenam prius venisse cum alijs: postea vero solam. Alij autem è contrario (ut ibidem refert) dixerunt prius venisse solam (pro ut Ioannes indicare censebant) postea vero cum alijs. Similia habet Nicephorus libro 1. Histor. capitul. 33. ubi multa alia dicit, quæ probari nullo modo possunt. Omitto Ambrosium, & alios, qui dicunt, fuisse plures Magdalenas, & alteram venisse solam: alteram vero cum reliquis feminis. Hoc enim falso niti fundamento, statim ostendimus. Quamobrem quicquid sit de alijs profectioibus, vel itineribus ab ijs mulieribus factis, postquam primo ad monumentum peruenierunt (de quibus postea dicemus) tamen quod omnes Euangelistæ incipientes narrare historiam resurrectionis, quando eas primo nominant, loquantur de eadem re, atque adeo de eisdem mulieribus: & de prima profectioe earum ad monumentum certum est, & expresse id docet Hieronymus citato loco, & ex verbis Euangelistarum satis aperte constat. Ideo enim omnes commemorant fuisse mulieres valde mone, statim ac elapsa fuit nox Sabbathi: omnes etiam referunt, tunc primo vidisse lapidem sublatum. Deinde supra ostendimus, quod ad præsentem profectioem mulierum spectat, omnes Euangelistas de eodem tempore, horaque esse loquutos. Præterea si prius Magdalena venisset sola, & vidit lapidem sublatum, quomodo postea rediens cum alijs feminis dicebat, *Quis reuoluet nos*

Fr. Suarez, tom. 2.

A bis lapidem? Si verò prius venit cum alijs feminis, & cum eis vidit lapidem sublatum: ergo statim redijt ad id nuntiandum Apostolis, ut Ioannes narrat, ergo quoad hoc loquuntur omnes Euangelistæ de eadem mulierum profectioe: ergo & de eisdem mulieribus. Tandem varietas proposita nullam infert difficultatem. Nam Euangelistæ, qui pauciores mulieres exprimit, non excludit alias, omnes ergo, quæ ab omnibus simul connumerantur, profectæ fuerunt, quamuis non omnes à singulis enumerentur.

Ex dicta igitur narratione saltem constat, iussisse tres mulieres, quarum nomina Euangelistæ recensent, & præterea alias, quot autem illæ fuerint incertum est, solumque affirmari potest, fuisse plures, cum Lucas in plurali loquatur, dicens, & ceteras, quæ cum eis erant. Deinde etiam est incertum an illæ, quæ nominatim exprimuntur, fuerint tres, vel quatuor, vel quinque. Primum, quia non constat, an illa quam Matthæus vocauit alteram Mariam, sit alia ab ea, quæ vocatur Marcus, & Lucas Mariam Iacobi. Verisimilius autem existimo, esse eandem, ut superius dixi. Quia cap. 27. idem Matthæus cum Maria Magdalena tantum recensuit Mariam Iacobi, quam statim ibi vocauit alteram Mariam. Est igitur ferè euidenter, eandem referri cap. 28. Rursus dubium est, an Ioanna, & Salome apud Lucam, & Marcus sint distinctæ personæ, vel potius eadem, quæ fortasse erat binomia, probabiliter verò est, esse diuersas personas. Vna enim erat vxor Zebedæi, altera Chusæ, ut dicemus. Illud etiam poterat hic dubitari, an Maria Magdalena, de qua hic loquuntur Euangelistæ, sit vna & eadem persona, vel duplex eiusdem nominis. Sed de hoc dicemus in sequenti puncto, quare hæc sufficiant de numero harum mulierum.

Quod attinet ad secundum, quæ fuerint hæ mulieres, omisissis ijs, quarum nomina reticentur, de quibus nihil dici potest: de Ioanna mentionem fecit Lucas capite 8. dicens, fuisse vxorem Chusæ, procuratoris Herodis. De Salome vero disputatione 5. sect. 4. ostendimus, esse verisimilius illam esse, quæ in Euangelio dicitur mater filiorum Zebedæi, ut colligitur ex Marco 15. simul cum Matthæo. 17. & ibidem ostendimus, hanc mulierem nunquam ab Euangelistis vocari Mariam. Rursus de Maria Iacobi in citato loco etiam explicui, quæ fuit, & late refutaui sententiam opinantium, hanc, vel illam, quam Matthæus, vocauit alteram Mariam, fuisse Virginem Beatissimam.

Tota ergo difficultas reuocatur ad Mariam Magdalenam, utrum scilicet fuerit illa, quæ in Euangelio dicitur soror Marthæ, & Lazari: an alia, vel utrum fuerint plures, quæ ad monumentum Domini venerunt. Fuit enim aliquorum Patrum sententia, ut Hieron. refert dicta quæst. 4. ad Hedibiam, & Eusebius Cæsariensis in epistola ad Marinum non esse eandem Magdalenam, de qua hic loquuntur Euangelistæ: quia Matthæus refert, & idem sentit Marcus, Christum apparuisse Magdalene, quando summo mane profecta est ad monumentum: Ioannes autem dicit post illam apparitionem perstrisse plorantem iuxta monumentum, quæ stulerunt Dominum. Ergo hæc nondum viderat Christum, sunt ergo diuersæ. Et Eusebius addit argumentum: quia Magdalena apud Ioannem non est permessa tangere Christum, cum illi apparuit: apud alios autem Euangelistas permessa est illum tangere cum alijs mulieribus: non est ergo eadem. Deinde Marcus dicens primo apparuisse Magdalene, addidit, de qua ei ecerat septem demonia, quod non alia ratione fecisse videtur, nisi ut eam distingueret ab alia Magdalena non peccatrice, quæ erat soror Lazari. Et ita has duas distinguunt Clemens Papa libro tertio Constitut. capite sexto, Origenes tractat. trigesimo quinto in Matthæo, & homil. prima in Cantic. ex ijs quæ Hieronymus transtulit,

Ioann. 20.
Matth. 28.
Marc. 16.
Luc. 24.

Hieron.

Maro 15.
Matth. 27.
Dubium de
Maria Magdalenâ.

Hieron.
Euseb.
Cæsare.

Clem. Pag.
Orig. a
Chrysost.